

Repertoriumnummer
Datum van uitspraak 12 april 2019
Rolnummer 2018/AR/117
Artikel 1675/16 Ger.W. op 16 april 2019. Kennissewing met gerechtsbrief aan partijen en raadslieden.

Uitgifte

Uitgereikt aan
op € JGR

Arbeidshof Gent

Afdeling Brugge

negende kamer

Arrest

De h. X1, appellant, vertegenwoordigd door zijn raadsman Me Ad1, advocaat ;

tegen

1. **de h X2**, eerste geïntimeerde, schuldenaar;
2. **Mevr X3**, tweede geïntimeerde, schuldenaar, vertegenwoordigd door Me Ad2, advocaat;
3. **Me Md**, advocaat, schuldbemiddelaar, derde geïntimeerde, verschijnt;
4. **A**, Belgische Staat, F.O.D. Financiën, Administratie der Inning en Invordering, Cel Collectieve Procedures, vierde geïntimeerde;
5. **C1**, Kredietinstelling, vijfde geïntimeerde;
6. **C2**, Kredietinstelling, zesde geïntimeerde;
7. **SL**, Sociaal verzekeringsfonds, zevende geïntimeerde;
8. **de h X4 (voor de h X5)**, achtste geïntimeerde;

Geïntimeerden vermeld onder nrs. 1 en 4 t.e.m. 8 zijn niet aanwezig noch vertegenwoordigd.

* * *

I. VOORAFGAANDEN IN DE PROCEDURE

Bij eenzijdig verzoekschrift, neergelegd op de griffie van de arbeidsrechtbank Kortrijk, afdeling Kortrijk op 15 maart 2013, stelden de h. X2 en Mevr. X3 een vordering tot het verkrijgen van een collectieve schuldenregeling in. De zaak werd ingeschreven onder rolnummer 13/118/B.

Bij beschikking van 22 april 2013, gewezen door de schuldbemiddelingsrechter in de arbeidsrechtbank Kortrijk, afdeling Kortrijk werd het verzoek tot collectieve schuldenregeling toelaatbaar verklaard. Me Md., advocaat, werd aangesteld als schuldbemiddelaar.

Bij verzoekschrift, neergelegd op de griffie van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Kortrijk op 3 juni 2015, vorderde de schuldbemiddelaar overeenkomstig artikel 1675/10, §5 Gerechtelijk Wetboek akte te nemen van het gesloten akkoord van minnelijke aanzuiveringsregeling; kosten als naar recht.

Bij vonnis van 20 november 2015 van de schuldbemiddelingsrechter van de kamer K7 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Kortrijk werd:

- overeenkomstig artikel 1675/10, §5 Gerechtelijk Wetboek aan de partijen akte verleend van het gesloten akkoord en werd het ontwerp van de minnelijke aanzuiveringsregeling bekrachtigd;
- de schuldbemiddelaar in het bijzonder gewezen op de verplichtingen vervat in artikel 1675/14, §3 van het Gerechtelijk Wetboek;
- de kosten- en ereloonstaat ten laste gelegd van het Fonds ter Bestrijding van de Overmatige Schuldenlast, in de mate dat er onvoldoende fondsen aanwezig waren op de rubriekrekening van de collectieve schuldenregeling van de schuldenaars;
- de kosten- en ereloonstaat van de schuldbemiddelaar voor een bedrag van 890,04 euro goedgekeurd en werd overeenkomstig artikel 1675/19 van het Gerechtelijk Wetboek voor recht verklaard dat:
 - deze kosten en ereloonstaat op de eerste plaats diende betaald te worden door de schuldenaars met de gelden aanwezig op de rubriekrekening van de collectieve schuldenregeling van de schuldenaars;
 - de schuldbemiddelaar gemachtigd werd om het bedrag van deze kosten- en ereloonstaat bij voorrang vooraf te nemen uit de beschikbare gelden op de rubriekrekening;
 - in de mate de schuldbemiddelaar het bedrag van deze kosten- en ereloonstaat niet kon recupereren via de op de rubriekrekening aanwezige gelden, deze kosten- en ereloonstaat ten laste werd gelegd van het Fonds ter Bestrijding van de Overmatige Schuldenlast, doch evenwel met dien verstande dat met toepassing van artikel 1675/19, §2, laatste lid van het Gerechtelijk Wetboek het bedrag van de honoraria en kosten van de schuldbemiddelaar dat ten laste van het Fonds ter Bestrijding van de Overmatige Schuldenlast werd gelegd, niet hoger mocht liggen dan 1.200,00 euro;
- dit vonnis op grond van artikel 1675/16 2de lid van het Gerechtelijke Wetboek uitvoerbaar bij voorraad verklaard;
- vastgesteld dat aan deze procedure geen kosten van registratie-, griffie- en uitgiftrechten verbonden zijn.

Dit vonnis werd ter kennis gebracht bij ter post aangetekende brief van 27 november 2015.

De schuldbemiddelaar legde zijn eindverslag overeenkomstig artikel 1675/17, §3 Gerechtelijk Wetboek neer op de griffie van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Kortrijk op 22 maart 2018 en verzocht akte te nemen van de beëindiging van de aanzuiveringsregeling en hem te ontlasten van zijn mandaat; een bevel tot tenuitvoerlegging te verlenen van de bijgevoegde kosten en ereloonstaat; te

zeggen voor recht dat zijn voormelde staat van erelonen, emolumenten en kosten ten laste zou komen van de schuldenaars en bij voorrang zou worden betaald; te zeggen voor recht dat de te verlenen beschikking een uitvoerbare titel zou vormen op basis waarvan de schuldbemiddelaar de ereloon- en kostenstaat zou kunnen verhalen op de FOD Economie; kosten als naar recht.

Bij vonnis van 15 juni 2018 van de schuldbemiddelingsrechter van de kamer K7 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Kortrijk werd:

- vastgesteld dat de minnelijke aanzuiveringsregeling van de schuldenaars op 22 maart 2018 vervroegd een einde nam ingevolge de betaling van de schuldvorderingen conform het gehomologeerd plan;
- akte verleend van de beëindiging van de collectieve schuldenregeling op datum van 15 juni 2018;
- ontslag verleend aan de schuldbemiddelaar van zijn mandaat, dit nadat hij melding liet maken van de beëindiging van de collectieve schuldenregeling conform artikel 1675/14, §3 Gerechtelijk Wetboek;
- de kosten- en ereloonstaat van de schuldbemiddelaar goedgekeurd voor een bedrag van 1.119,75 euro en werd overeenkomstig artikel 1675/19 van het Gerechtelijke Wetboek voor recht verklaard dat:
 - deze kosten- en ereloonstaat op de eerste plaats diende betaald te worden door de schuldenaars met de gelden aanwezig op de rubriekrekening van de collectieve schuldenregeling van de schuldenaars;
 - de schuldbemiddelaar gemachtigd werd om het bedrag van deze kosten- en ereloonstaat bij voorrang af te nemen uit de beschikbare gelden op de rubriekrekening;
 - in de mate de schuldbemiddelaar het bedrag van deze kosten- en ereloonstaat niet kon recupereren via de op de rubriekrekening aanwezige gelden, deze kosten- en ereloonstaat ten laste werd gelegd van de FOD Economie (B.S. 30/12/2015), doch evenwel met dien verstande dat met toepassing van artikel 1675/19, §2, laatste lid van het Gerechtelijke Wetboek het bedrag van de honoraria en de kosten van de schuldbemiddelaar dat ten laste van de FOD Economie (B.S. 30/12/2015) werd gelegd, niet hoger mocht liggen dan 1.200,00 euro;
- gezegd dat de nog op de rubriekrekening van de CSR aanwezige gelden behoorden tot het vermogen van de schuldenaars en dat deze na aftrek van de boedelschulden, waaronder de kosten- en ereloonstaat van de schuldbemiddelaar, dienden teruggegeven te worden aan deze schuldenaars;
- vastgesteld dat aan deze procedure geen gerechtskosten verbonden waren;
- dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad verklaard.

Dit vonnis werd ter kennis gebracht met een gerechtsbrief op 22 juni 2018.

* * *

II. PROCEDURE IN HOGER BEROEP

Bij verzoekschrift tot hoger beroep, op 20 juli 2018 neergelegd op de griffie van het arbeidshof Gent, afdeling Brugge, stelde de h. X1 hoger beroep in tegen het vonnis van 15 juni 2018.

De appellante vorderde:

- zijn hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- het vonnis van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Kortrijk van 15 juni 2018 te vernietigen en te hervormen;
- te zeggen voor recht dat de collectieve schuldenregeling in hoofde van eerste en tweede geïntimeerden (de schuldenaars) niet beëindigd is, minstens te zeggen voor recht dat de vordering van appellante buiten de collectieve schuldenregeling valt;
- kosten als naar recht.

Deze zaak werd ingeschreven op de algemene rol van het arbeidshof Gent, afdeling Brugge, onder het rolnummer 2018/AR/117.

De zaak werd ingeleid op de openbare terechtzitting van 5 oktober 2018 en op verzoek van appellante verwezen werd naar de openbare terechtzittingen van 7 december 2018 en 8 maart 2019.

* * *

Bij syntheseconclusie, neergelegd op de griffie van dit hof op 30 januari 2019, handhaafde appellante zijn vordering.

Bij syntheseconclusie, neergelegd op de griffie van dit hof op 15 februari 2019, vorderde tweede geïntimeerde het hoger beroep van appellante ontoelaatbaar, onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren; dienvolgens appellante te veroordelen tot de kosten van het geding, aan haar zijde begroot op 1.440 euro rechtsplegingsvergoeding.

* * *

De raadsman van appellante, de raadsman van tweede geïntimeerde en de schuldbemiddelaar waren op de terechtzitting van 8 maart 2019 aanwezig. Zij werden gehoord in de uiteenzetting van hun argumentatie en conclusies. De overige partijen zijn niet verschenen en werden evenmin vertegenwoordigd.

* * *

III. DE GRIEVEN

Appellante is het niet eens met de beslissing van de eerste rechter wegens de hiernavolgende redenen.

De schuldbemiddelaar vroeg een vervroegde beëindiging van de collectieve schuldenregeling, gezien de schuldvordering van de schuldeisers in hoofdsom werd voldaan. Aan de schuldeisers deelde hij dit plan mee met het verzoek binnen de 15 dagen te reageren zo men niet akkoord ging, wat appelland ook deed.

De reactie van appelland werd door de schuldbemiddelaar vermeld in zijn eindverslag aan de rechtbank. Daarin stelde de schuldbemiddelaar ook dat het schuldbemiddelingsdossier daarvoor niet open moest gehouden worden. Indien in de toekomst zou blijken dat appelland effectief een schuldvordering heeft, dan zou deze betaald moeten worden na de collectieve schuldenregeling. De schuldvordering van appelland was volgens de schuldbemiddelaar niet verloren. Appelland zou deze nog kunnen laten gelden zo deze na de collectieve schuldenregeling komt vast te staan.

Dit was een andere, nieuwe visie van de schuldbemiddelaar dan deze vermeld in zijn aangetekend schrijven van 15 februari 2018, waar hij nog voorhield dat appelland voldaan was.

De eerste rechter ging in zijn vonnis voorbij aan de mededeling van de schuldbemiddelaar in zijn eindverslag dat de vordering van appelland niet voldaan was bij gebrek aan mogelijke begroting van zijn schuldvordering.

In antwoord op de argumenten van Mevr. X3 stelt appelland dat er geen sprake is van een akkoordvonnis of van rechtsmisbruik. De collectieve schuldenregeling kan wel beëindigd worden, maar dan moet zijn vordering buiten de collectieve schuldenregeling verder blijven bestaan. Zijn schuldvordering is immers te vergelijken met een betwiste schuldvordering.

* * *

IV. BESPREKING

4.1. Nopens de ontvankelijkheid van het hoger beroep

Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld.

Het vonnis van de eerste rechter d.d. 15 juni 2018 betreft geen akkoordvonnis dat wettig tot stand kwam, gelet op het aangetekend schrijven van appelland d.d. 26 februari 2018.

Het beroep is ontvankelijk.

4.2. Nopens de gegrondheid van het hoger beroep

Bij vonnis van 20 november 2015 werd door de eerste rechter een plan van minnelijke aanzuivering bekrachtigd, waarbij de schuldvordering van appelland voor een bedrag 'pro memorie' werd opgenomen.

Zowel appelland als de schuldenaar Mevr. X3 zijn gerechtigd in de nalatenschap van wijlen Mevr. X6.

Teneinde zijn vordering te kunnen begroten in de collectieve schuldenregelling, startte appelland een procedure in vereffening en verdeling van de opengevallen nalatenschap. Een notaris werd terzake aangesteld. Tot op heden is deze procedure niet afgerond en kon appelland zijn vordering aldus niet begroten. Appelland deed aangifte van schuldvordering in de collectieve schuldenregeling voor 1 euro provsioneel.

Op 15 februari 2018 werd elke schuldeiser in huldge collectieve schuldenregelling door de schuldbemiddelaar aangetekend aangeschreven met de melding dat hun schuldvordering in hoofdsom werd voldaan en dat bij gebrek aan reactie binnen een termijn van 15 dagen na verzending van het aangetekend schrijven dit zou aanzien worden als een akkoord van de schuldelser dat hij volledig voldaan was en dat hij geen vordering meer had, noch ten aanzien van de schuldbemiddelaar, noch ten aanzien van de schuldenaars. Het dossier zou dan afgesloten worden.

Met een aangetekend schrijven van 26 februari 2018 reageerde appelland als volgt:

'Geachte confrater,

Uw schrijven d.d. 15/02/2018.

U hebt nimmer of nooit enige regeling voorzien voor mijn cliënt i.v.m. de vereffening-verdeling die hangende is en niet geregeld, en actueel niet te begroten valt.

Het is evident dat t.o.v. mijn cliënt niets is geregeld noch vereffend zodat mijn cliënt uiteraard NIET voldaan is en zijn vordering gestand blijft.'

Op 22 maart 2018 legde de schuldbemiddelaar een verzoekschrift neer op de griffie van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Kortrijk tot vaststelling van het einde van de minnelijke aanzulveringsregeling, tot definitieve taxatie van zijn ereloon- en kostenstaat en teneinde ontlasting te verkrijgen van zijn opdracht als schuldbemiddelaar.

Daarbij vermeldde de schuldbemiddelaar het volgende:

'... Alle schuldeisers zijn per aangetekend schrijven op 15.02.2018 op de hoogte gesteld van deze eindbetaling. Er werd hen gevraagd te reageren binnen de 15 dagen vanaf voormeld aangetekend schrijven, mochten zij opmerkingen hebben.

Daarop kwam er reactie van de schuldeiser de h. X1. Deze schuldelser werd pro memorie opgenomen nu er nog geen duidelijkheid is of deze persoon effectief schuldeiser is en wat de hoogte van zijn schuldvordering is. Er loopt nog een procedure ten gronde hierover.

De schuldbemiddelaar meent dat het schuldbemiddelingsdossier hiervoor niet dient te worden opgehouden. Indien in de toekomst zou blijken dat de h. X1 effectief een schuldvordering heeft, dan zal deze moeten worden betaald na de CSR. ...'

Niettegenstaande de reactie van appelland bij aangetekende brief van 26 februari 2018 en de hierboven vermelde opmerking van de schuldbemiddelaar in zijn eindverslag oordeelde de eerste rechter zonder meer dat *'de schuldeisers zich akkoord verklaarden met een vervroegde beëindiging'*.

De eerste rechter stelde vast dat de minnelijke aanzuiveringsregeling van de schuldenaars op 22 maart 2018 vervroegd een einde nam ingevolge de betaling van de schuldvorderingen conform het gehomologeerd plan en verleende akte van de beëindiging van de collectieve schuldenregeling op datum van 15 juni 2018. Aan de schuldbemiddelaar werd ontslag verleend van zijn mandaat.

* * *

Appellant vordert dit vonnis te hervormen en te zeggen dat de collectieve schuldenregeling in hoofde van de schuldenaars niet is beëindigd, dan wel dat de vordering van appellant buiten de collectieve schuldenregeling valt.

De schuldenaar, Mevr. X3, acht het hoger beroep van appellant onontvankelijk omdat dit ingesteld is tegen een akkoordvonnis. Ten gronde stelt zij dat appellant rechtsmisbruik pleegt, nu hij geweigerd heeft zijn vordering te begroten en nu er geen zekerheid bestaat dat appellant enig recht heeft, hoewel hij vordert dat de collectieve schuldenregeling in hoofde van de schuldenaars, zijnde eerste en tweede geïntimeerde, moet aangehouden worden.

Evenmin kan volgens Mevr. X3 gesteld worden dat de vordering van appellant buiten de collectieve schuldenregeling valt. Er werd door appellant immers aangifte gedaan van schuldvordering, die opgenomen werd in de minnelijke aanzuiveringsregeling pro memorie. De vordering van appellant is dienvolgens komen te vervallen samen met de beëindiging van de collectieve schuldenregeling.

Hierboven oordeelde het hof reeds dat er in casu geen sprake is van een akkoordvonnis.

Ten gronde is het hof de mening toegedaan dat er geen rechtsmisbruik bewezen wordt in hoofde van appellant.

Hij startte een procedure voor de bevoegde rechtbank in vereffening-verdeling van de opengevallen nalatenschap van wijlen Mevr. X6, waarin zowel hij als tweede geïntimeerde (Mevr. X3) gerechtigd zijn. Er werd een notaris aangesteld, maar wegens bepaalde verwickelingen kwam deze nog niet tot een vereffening-verdeling.

In de minnelijke aanzuiveringsregeling werd ook geen enkele verplichting opgenomen ten aanzien van appellant in het kader van de begroting van zijn schuldvordering. In een ontwerp van minnelijke aanzuiveringsregeling kan een verbintenis opgenomen worden in hoofde van een partij, bijv. om de betwisting voor te leggen aan de bevoegde bodemrechter, om een of andere procedure in vereffening-verdeling te starten, ... Appellant startte reeds een procedure in vereffening-verdeling bij de aanvang van de collectieve schuldenregeling. Deze werd nog niet afgerond. Uit de pleidooien is gebleken dat de notaris bezig is met de betreffende werkzaamheden, maar er nog stukken ontbreken betreffende de aankoop van onroerend goed en aangegane leningen, zodat de werkzaamheden nog niet konden afgerond worden.

Er is nog geen zicht op wanneer de vereffening-verdeling zou kunnen doorgevoerd worden, zodat de vordering van appellant nog niet kan begroot worden. Ten onrechte stelt Mevr. X3 dat appellant weigert om zijn schuldvordering te begroten.

De schuldvordering van appellant staat nog niet vast. Bijgevolg kon deze ook niet voor een bepaald bedrag opgenomen worden in de minnelijke aanzuiveringsregeling.

De schuldbemiddelaar is van oordeel dat de collectieve schuldenregeling niet kan aangehouden worden, enkel omdat de schuldvordering van appellant niet kan begroot worden. De schuldbemiddelaar wees er op dat, zo in de toekomst zou blijken dat appellant effectief een schuldvordering heeft, deze moet betaald worden na de collectieve schuldenregeling.

Appellant deed het nodige om zijn schuldvordering te kunnen begroten door het instellen van een procedure in vereffening-verdeling van de nalatenschap waarin appellant en tweede geïntimeerde gerechtigd zijn. Hij verzet zich niet tegen het afsluiten van de collectieve schuldenregeling, voor zover hij zijn vordering daarna nog kan laten gelden ten aanzien van Mevr. X3.

In casu is er geen sprake van rechtsmisbruik in hoofde van appellant.

Op heden is niet gekend of appellant over een vordering beschikt tegenover tweede geïntimeerde, schuldenaar Mevr. X3, en moest dit het geval zijn voor welk bedrag.

Alle schuldeisers kregen hun hoofdsom uitbetaald, wat gelet op het hierboven vermelde niet kan gesteld worden in hoofde van appellant.

Zoals de schuldbemiddelaar terecht heeft gesteld, heeft het geen zin om de collectieve schuldenregeling verder aan te houden. Alle schuldeisers die hun vordering konden begroten en indienen, werden in hoofdsom betaald. Appellant valt daar niet onder.

Hij heeft nog geen welbepaalde vordering. De vereffening-verdeling in het kader van de nalatenschap waarin zowel de schuldenaar Mevr. X3 en appellant gerechtigden zijn is nog niet ten einde. Tevens kon niemand meedelen wat de vooruitzichten terzake zijn.

Gezien appellant nog geen titel bekomen heeft voor zijn schuldvordering, kan deze geen deel uitmaken van het aanzuiveringsplan en dus ook niet vervallen zijn omwille van de betaling van de andere schuldeisers in hoofdsom.

Het hoger beroep van appellant dient gegrond verklaard te worden in die zin dat zijn (potentiële) schuldvordering niet het voorwerp uitmaakt van het minnelijke aanzuiveringsplan, dat werd uitgevoerd in hoofde van de andere weerhouden schuldeisers, en derhalve buiten de collectieve schuldenregeling valt.

**OM DEZE REDENEN,
HET ARBEIDSHOF,**

Rechtsprekend op tegenspraak ten aanzien van appellant, tweede geïntimeerde en de schuldbemiddelaar en als op tegenspraak (cfr. artikel 1675/16 § 4 van het Gerechtelijk Wetboek) ten aanzien van de overige inzake zijnde partijen.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Verwerpt alle andere, ruimere of strijdige conclusies.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond.

Hervormt het vonnis van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Kortrijk, kamer K7 van 15 juni 2018 (A.R. nr. 13/118/B), voor zover bestreden.

Zegt voor recht dat de minnelijke aanzuiveringsregeling van de schuldenaars op 22 maart 2018 een einde heeft genomen ingevolge de betaling van de schuldvorderingen in hoofdsom van de schuldeisers, behalve wat appellant betreft.

Zegt dat de (potentiële) schuldvordering van appellant blijft bestaan buiten de collectieve schuldenregeling.

Zegt dat de schuldbemiddelaar onverwijld op het bericht van collectieve schuldenregeling de vermeldingen of aanpassingen laat aanbrengen als bedoeld in artikel 1390quater, §2 Gerechtelijk Wetboek.

Legt de bijdrage van 20 euro voor het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand – zoals bepaald in artikel 4 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand – die door de h. X1 bij het neerleggen van zijn verzoekschrift tot hoger beroep werd betaald, ten laste van de schuldenaars de h. X2 en Mevr. X3 als in het ongelijk gestelde partijen.

Stelt vast dat er verder aan deze procedure geen kosten verbonden zijn die dienen vereffend te worden in hoofde van andere partijen dan de schuldenaars.

Aldus gewezen door het arbeidshof Gent, afdeling Brugge, negende kamer, door Verbeke Caroline, raadsheer, en in buitengewone openbare terechtzitting van vrijdag, twaalf april tweeduizend en negentien uitgesproken door Verbeke Caroline, raadsheer, met bijstand van de h. ..., toegevoegd griffier (artikel 329 Ger.W.) (beschikking voorzitter d.d. 12 april 2019).

(get.) de h. ...

C. Verbeke